

Păcatele și iertarea în creștinism și islam

[Română – Romanian – روماني]

De: **Ezzia Ali Taha**

Traducere:

**EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER
(EIRC)**

& Diana Asandei

Revizuit de:

Alina Luminița Crăciun & Mariam Oana

الخطيئة والغفران في المسيحية والإسلام

عزيا علي طه

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& دايانا أساندي

مراجعة: ألينا لومينيتا كراسيون

& مريم وانا

ISLAM HOUSE

الإسلام في العالم

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة، ١٤٣٦هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر

طه ، عزيا علي

الخطيئة والغفران في المسيحية والإسلام - اللغة الرومانية /

عزيا علي طه - الرياض ، ١٤٣٦هـ.

ص...؟سم

ردمك : ٣ - ٣٨ - ٨٠٨٣ - ٦٠٣ - ٩٧٨

١- التوبة (الإسلام) ٢ - التوبة (النصرانية) ٣- المعاصي

والذنوب أ.العنوان

١٤٣٦ / ٤٨٥١

ديوي : ٢٤٠

رقم الإيداع : ١٤٣٦ / ٤٨٥١

ردمك : ٣ - ٣٨ - ٨٠٨٣ - ٦٠٣ - ٩٧٨

*În numele lui Allah, Ar-Rahman (Preamilostivul),
Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)*

Introducere

Slavă lui Allah, Domnul oamenilor, al djinnilor și a tot ceea ce există și pacea și binecuvântarea Sa fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Cel Atotputernic să aibă milă de ei în Ziua Judecății!

Adeptii creștinismului au făcut eforturi extraordinare pentru a răspândi credințele lor îndoielnice pe întreg mapamondul și, în special, în lumea islamică. În acest sens, ei s-au folosit de diverse mijloace, printre care oferirea de servicii medicale și educaționale sau oferirea de ajutor umanitar celor afectați de dezastre și calamități naturale etc. Astfel de eforturi sunt însoțite de obicei de ceremonii religioase, de propagandă creștină și de nenumărate cuvinte și sloganuri teologice. Pe lângă acestea, sunt efectuate anumite ritualuri religioase de o natură ciudată într-o asemenea manieră încât să îi lase laicului impresia că îi este prezentat ceva rațional și serios și să îl convingă de faptul că practicile creștinismului se bazează pe fundamente și practici mărețe, care au drept scop salvarea întregii omeniri.

Creștinii pretind că propria credință este construită pe stâlpii toleranței, ai dragostei, milei, simpatiei și ai sacrificării de dragul celorlalți; și că aceasta, împreună cu toate eforturile lor,

are ca scop final fericirea și salvarea oamenilor de păcate și intrarea lor în Împărăția lui Dumnezeu. Ei susțin că religia creștină este singura cale care conduce către Paradis. Mai mult decât atât, creștinii insistă asupra faptului că eforturile și credințele lor vor conduce în mod inevitabil omenirea către o fericire eternă printr-o salvare care îl va elibera pe om de păcate și îl vor duce în Împărăția Divină a lui Dumnezeu, unde doar creștinii sunt primiți. Cu toate acestea, adevărul este departe de ceea ce pretind ei.

Două dintre credințele lor ciudate sunt:

1) conceptul așa numitului „păcat original și al mântuirii”, păcatul care a fost moștenit de toți oamenii de la Adam (Pacea fie asupra sa!) și

2) mântuirea pentru acest păcat prin răstignire.

De asemenea, ei cred că toate celelalte religii sunt false și lipsite de fundamente, din moment ce niciuna dintre ele nu le oferă oamenilor privilegiul de a fi salvați prin credința în conceptul răstignirii. Astfel, necreștinii nu merită să intre în Paradis.

Așadar, care este originea păcatelor conform creștinilor și care este cel mai mare păcat pentru ei?

Cum pot fi iertate păcatele? Care sunt rezultatele negative care provin din conceptele lor greșite cu privire la păcate și iertare? Este creștinismul singura cale de salvare?

Ce spune islamul cu privire la originea păcatelor? Care este cel mai mare păcat conform islamului? Care sunt căile care conduc la obținerea iertării?

Care sunt rezultatele pozitive care provin din conceptul islamic cu privire la păcate și care sunt mijloacele prin care acestea pot fi ispășite?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, dar și la multe altele, scriitorul va aborda subiectul fundamental al păcatelor și iertării

dintr-o perspectivă analitică. Aceasta va fi realizată prin compararea creștinismului (o religie Divină, care a trecut printr-un proces mixt de denaturare, modificare și falsificare, în timpul căruia au fost introduse multe idei păgâne) cu islamul, adevărata religie pe care Allah Preaînaltul a promis să o păzească de orice denaturare sau modificare. Această comparație va intensifica dezacordul dintre falsitatea moștenită din creștinism și adevărul islamului.

Lucrarea de față va analiza următoarele puncte:

A. Păcatele și iertarea în creștinism:

- 1. originea păcatelor în creștinism;**
- 2. principalele modalități de obținere a iertării în creștinism, care sunt:**

- răstignirea;
- monahismul (viața monahală);
- botezul;
- spovedania;
- împărtășania și doctrina transsubstanțierii.

B. Păcatele și iertarea în islam:

- 1. conceptul de păcat și ispășire dintr-un punct de vedere lingvistic;**
- 2. originea păcatelor în islam;**
- 3. principalele modalități de obținere a iertării în islam, care sunt:**

- respingerea tuturor religiilor denaturate și acceptarea islamului;
- evitarea actelor ilicite și, în special, a păcatelor majore;

- efectuarea actelor obligatorii poruncite Divin, precum și a acțiunilor aprobate și stabilite de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!);
- căința și căutarea Iertării lui Allah Preaînaltul;
- suplicația și invocarea lui Allah Preaînaltul.

Păcatele și iertarea în creștinism

1. Originea păcatelor în creștinism

Conform Vechiului Testament, istoria păcatului omenesc începe cu Adam (Pacea fie asupra sa!), care a trăit cu Eva în Eden, având grijă de Grădina lui Dumnezeu. Lor le-a fost permis să mănânce din toți copacii din Grădină, cu excepția Copacului Cunoașterii Binelui și a Răului. Însă, un șarpe a convins-o pe Eva să mănânce din acel copac interzis. Eva i-a dat și lui Adam (Pacea fie asupra sa!), care a mâncat, de asemenea, din fruct. Drept rezultat, ei au devenit muritori, iar Dumnezeu i-a alungat din Eden. Creștinii și evreii susțin că Adam (Pacea fie asupra sa!) a fost sedus atât de Eva, cât și de șarpe, care l-au convins că acel Copac Interzis era Copacul Cunoașterii și că, dacă ar fi mâncat din fructele sale, ar fi obținut cunoașterea transcendentală. Creștinii pretind că Dumnezeu, crezând că Adam (Pacea fie asupra sa!) ar fi fost rivalul Său după ce ar fi primit știința cu privire la lumea nevăzută, S-a mâniat și l-a blestemat pe Adam (Pacea fie asupra sa!), care a fost trimis jos, pe Pământ.

Creștinii cred că păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) se află la baza tuturor păcatelor și că acesta a fost moștenit de descendenții săi timp de secole, până când a avut loc evenimentul răstignirii. Aceștia cred, de asemenea, că răul a apărut și s-a răspândit în întreaga lume din cauza comportamentului greșit al lui Adam (Pacea fie asupra sa!). În plus, ei îi atribuie acestui păcat tot felul de conflicte și războaie dintre oameni.

Povestea răstignirii a reprezentat întotdeauna o sursă de controverse printre liderii creștini, care, uneori, se acuză reciproc de necredință și ateism.

Cel mai influent dintre discipolii creștini a fost Pavel, care, practic, a stabilit doctrinele creștinismului așa cum sunt ele

cunoscute astăzi, în special pe cele legate de păcatul originar, de păcatele care au urmat și de modalitățile de iertare ale acestora.

2. Principalele modalități de obținere a iertării în creștinism

a. Iertarea prin credința în conceptul răstignirii

Credința în răstignire este punctul central al creștinismului. Conform lui Pavel, răstignirea este principiul fundamental al tuturor credințelor creștine, iar cei care neagă aceasta nu sunt considerați a fi creștini și nu merită Binecuvântările lui Dumnezeu. Ei nu pot intra în Împărăția lui Dumnezeu și nu pot aspira la glorie, fiind destinați torturii eterne în Iad, pentru că au fost neascultători față de Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!).

Care este conținutul acestui concept? De unde a apărut?

Conținutul acestui concept este găsit în unele dintre Epistolele lui Pavel către romani, corinteni și iudei. El susține că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost trădat și răstignit de către dușmanii săi (romanii și evreii) din cauza amenințării pe care o reprezenta pentru credințele și puterile lor seculare, ci el (Pacea fie asupra sa!) a ales de bună voie să fie umilit și răstignit ca un fel de ispășire pentru păcatele oamenilor, eliberându-i de păcatul originar comis de părintele lor, Adam (Pacea fie asupra sa!), care a mâncat din Copacul Interzis.

În Epistolele lui către romani, Pavel a scris:

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... ~ Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege. ~ Totuși, moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o încălcare de lege asemănătoare cu cea a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui

ce avea să vină. ~ Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșeala; căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult Harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți.” [Biblia, Romani, 5:12-15]

Aici, Pavel pretinde că aceia care nu cred în conceptul răstignirii nu merită Mila sau Iertarea lui Dumnezeu. Aceștia nu vor intra în Paradis și nu vor primi viața eternă, ci vor sălășlui veșnic în Iad și aceasta deoarece au negat conceptul de purificare.

În lumina interpretării lui Pavel cu privire la păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și la mijloacele prin care păcatele sunt iertate, toți oamenii, inclusiv Profetii și Mesagerii (Pacea fie asupra lor!), sunt blestemați de Dumnezeu: de aceea, soarta lor inevitabilă este tortura eternă în Iad. Mai mult decât atât, toți cei care neagă conceptul răstignirii și al ispășirii sunt contaminați cu păcatul original și lipsiți de Mila lui Dumnezeu.

Ideile lui Pavel cu privire la ispășire au avut o influență foarte mare asupra preoților. Unul dintre ei, Hanna Maqar al-Isawi, i-a trimis o scrisoare în secolul al VI-lea *hijri* lui Abu Ubaid Allah al-Khazraji, un învățat andaluz, invitându-l să creadă în creștinism și în conceptul de răstignire pentru a se salva de păcatul moștenit. Scrisoarea a apărut în cartea lui Abu Ubaid, „*Între islam și creștinism*”. Aceasta spunea:

„Pacea și Mila lui Dumnezeu fie asupra ta! Îl slăvesc pe Dumnezeu, Care ne-a călăuzit în mod corect și Care ne-a sprijinit cu fiul Său. El și-a extins Mila Sa prin răstignirea lui Isus Hristos, care ne-a mântuit cu sângele lui sacru. El ne-a salvat de tortura Iadului și a purtat pentru noi păcatul lui Adam. El și-a vărsat propriul sânge pentru fericirea întregii omeniri, care a fost purificată de acest păcat, exceptându-i pe cei care nu cred în el. Dacă vrei să primești Mila lui Dumnezeu și să sălășluiești în Paradis, atunci crede în Dumnezeu și spune: «Isus Hristos este

fiul lui Dumnezeu, care este Dumnezeu Însuși și Duhul Sfânt, trei divinități într-una singură.»

De unde au apărut aceste idei satanice și cum s-au răspândit ele printre creștini?

Celebrul teolog occidental, Rodolf Boltman, a spus în cartea sa, „*Isus*”:

„Pavel a preluat această idee de la evreii din Asia Mică, care au trecut la creștinism. Aceștia au fost influențați de filozofia greacă și de mitul Mamei Mărețe, care era foarte răspândit în Grecia acelor timpuri. Însă se pare că au amestecat doctrinele creștinismului cu religiile lor vechi, care nu au fost abandonate în totalitate.”

Religia Mamei Mărețe derivă dintr-un mit despre zeița Sabella, care era logodită cu un bărbat numit Attas. Ea îl adora, însă el a murit subit, iar ea l-a plâns și a ținut doliu. Natura, inclusiv copacii, râurile și animalele sălbatice i-au împărțășit durerea, iar tristețea a cuprins întregul Univers.

Brusc, așa cum spune mai departe mitul, Attas a fost înviat din morți. El a fost transformat dintr-un om obișnuit cu puteri limitate într-un zeu măreț. Sabella a fost cuprinsă de fericire, iar natura, din nou, i-a împărțășit fericirea. Soarele a răsărit, râurile au ieșit din matcă, iar pământul a devenit din nou verde, plin de vegetație. Oamenii au venit pentru a sărbători ocazia. Devenise un obicei ca această sărbătoare să fie celebrată în fiecare primăvară pentru a-l slăvi pe Attas, care a cucerit moartea și i-a dat viață pământului mort. În acea zi, ei obișnuiau să aducă ofrande pentru zeul care a cucerit moartea. An după an, călugării îi invitau pe oameni să creadă în acest mit și să aducă ofrande pentru Attas, pentru a se putea elibera de păcatele lor și pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Nu este surprinzător faptul că Pavel a preluat conceptul răstignirii și al salvării de la evreii din Asia Mică, din moment ce el însuși era evreu la origini. În tinerețe, el a început să îi persecute

pe evreii care se converteau la creștinism, deoarece noile lor credințe și comportamentul lor îl ofensau. Însă, într-o zi, în timp ce călătorea spre Damasc, se presupune că s-a întâlnit cu Isus cel Înalțat. Această experiență l-a impresionat atât de tare pe Pavel încât, curând, a devenit și el creștin.

Pavel nu a ezitat să împrumute mituri și povești populare și să le introducă în cărțile creștine. Justificarea lui a fost aceea că dorea să-i încurajeze pe necreștinii păgâni să treacă la creștinism. Ahmed Shalabi, un învățat arab, a comentat acest incident în cartea lui – „*Creștinism*”, spunând:

„Universalitatea creștinismului introdusă de Pavel a schimbat istoria acestei religii. Prin deschiderea largă a ușii pentru toți, Pavel a fost obligat să adopte diverse doctrine astfel încât să stabilească o punte de legătură între religia evreilor și credințele păgâne răspândite în Europa acelor timpuri. Astfel, el a introdus conceptul Trinității și al mântuirii pentru a face față credințelor națiunilor care erau convertite la creștinism.”

În multe locuri din Epistolele sale, Pavel a afirmat că doctrinele pe care le-a introdus în creștinism nu i-au fost dictate de către Isus (Pacea fie asupra sa!), ci îi aparțin. Acest fapt este afirmat și în Epistolele lui către Galateni, unde a scris:

„Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească; ~ Pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.” [Biblia, Galateni, 1:11-12]

În acest mod, eforturile lui Pavel de a găsi o cale pentru a eradica păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) au produs o religie complet diferită de religia predicată de Isus (Pacea fie asupra sa!). Această religie denaturată creată de Pavel este aceeași religie predicată astăzi peste tot sub denumirea de creștinism, iar acest lucru a fost ilustrat de către celebrul teolog occidental, O.T. Davis, în cartea sa – „*Predici de pe munte*”, unde a scris:

„Adevăratul creștinism nu a existat până când Pavel nu a cunoscut a doua divinitate din cadrul Trinității și s-a unit cu ea. Apoi, el a început să scrie Epistolele sale către mai multe națiuni, predicând creștinismul așa cum l-a primit de la Mântuitor. Așadar, Pavel este considerat a fi adevăratul fondator al creștinismului pe care îl cunoaștem astăzi. Dacă nu ar fi apărut Pavel, creștinismul nu ar fi fost niciodată o religie universală și nu ar fi fost acceptată și urmată de milioane de oameni.”

Prin urmare, conceptul răstignirii introdus de Pavel, care l-a transformat într-o obligație pentru adevărații credincioși, este unul străin, care nu a existat în creștinism înainte ca Pavel să îl introducă. Acesta nu are nicio legătură cu adevăratele învățături ale lui Isus, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!). Astfel, întreaga idee este respinsă în totalitate.

Mai mult decât atât, Pavel nu a făcut referire la sursele de la care a preluat informațiile despre Isus (Pacea fie asupra sa!). În schimb, el a recunoscut că învățăturile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) i-au fost revelate în visele sale. Aceasta anulează ceea ce pretinde, din moment ce comunicarea sa directă cu sursa de bază s-a pierdut. Poveștile sale nu sunt altceva decât o colecție de mituri și de viziuni, care nu au la bază dovezi documentate.

b. Iertarea prin monahism (viața monahală)

Monahismul din creștinism derivă din credința conform căreia păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) este strâns legat de dorința fizică. Această idee a fost moștenită de creștini de la filozofii greci, și în special de la Platon, care a scris despre dihotomia sufletului și a trupului. Acesta considera corpul ca fiind o închisoare a sufletului, care se străduiește tot timpul să ajungă la originea lui supremă, deoarece el era parte din Dumnezeu, după care a fost separat de El și încarnat într-o creatură vie. De aceea, sufletul se află într-o luptă constantă cu trupul, care îi împiedică ascensiunea către originile sale, spre a se uni cu El. Analizând

opinia lui Platon cu privire la Dumnezeu și creație, autorul cărții „Religii și credințe” a spus:

„Universul are propriul Creator Etern. Adevărata natură a oricărui lucru individual depinde de forma sub care se prezintă acesta. Formele sunt foarte diferite față de lucrurile obișnuite pe care le vedem în jurul nostru. Lucrurile obișnuite se schimbă, însă formele lor nu. Formele nu există nici în spațiu, nici în timp. Ele pot fi cunoscute prin intermediul rațiunii și nu al simțurilor. Platon a crezut că, deși trupul moare și se dezintegrează, sufletul continuă să trăiască pentru totdeauna. După moartea trupului, sufletul migrează spre ceea ce Platon a numit tărâmul formelor pure. Acolo, sufletele există fără un trup, contemplând forma. Sufletul este vag conștient de existența tărâmului formelor și tânjește după el. Pentru a lăsa sufletul liber, Platon a observat că trupul trebuie să fie încercat și pedepsit, fiind slăbit și obosit prin adorare, foame și austeritate. Trupul se va dezintegra în cele din urmă, iar sufletul va migra către forma lui pură.”

Liderii creștini au preluat aceste idei de la Platon și le-au dezvoltat sub numele de „**monahism (viață monahală)**”. Dintre toți liderii, cele mai importante figuri care au susținut acest concept au fost Pavel, Augustin și nestorienii.

Am văzut mai devreme modul în care Pavel a conectat credința în conceptul răstignirii cu iertarea păcatului originar. El a susținut, de asemenea, că Isus (Pacea fie asupra sa!) a permis în mod intenționat să fie umilit și răstignit. De aceea, doctrina pavelină sugerează faptul că trupul merită să fie torturat până când devine pur. În Epistolele lui către Efeseni, Pavel a scris:

„În care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după Domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. ~ Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți, ~ Dar Dumnezeu, care este Bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, ~

Măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). ~ El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.” [Biblia, Efeseni, 2:2-6]

Creștinii cred că Adam (Pacea fie asupra sa!) a răspuns dorințelor sale fizice și, astfel, nu l-a ascultat pe Dumnezeu, mâncând din Copacul Interzis. În concluzie, trupul este originea tuturor păcatelor și nu poate fi purificat decât prin torturi și umiliri. Conform creștinilor, sufletul este victima trupului, iar tortura lui eternă este cauzată de ofensele constante aduse de trup. Pentru a ajuta sufletul să migreze în mod liber către Creatorul său, trupul trebuie să fie umilit.

Cu timpul, a apărut un ordin de călugări și călugărițe. Pentru a aparține acestui ordin, un membru nou trebuia să treacă printr-un număr de etape în care acesta trebuia să își supună corpul la umiliri și torturi. Cei care rezistau, erau admiși ca fiind ceea ce creștinii numeau sfinți. Un mod de a lupta cu trupul era acela de a se abține de la căsătorie; iar într-una dintre Epistolele sale, Pavel a scris:

„Cu privire la lucrurile despre care mi-ați scris, eu cred că este bine ca bărbatul să nu se atingă de femeie.” [Biblia, 1 Corinteni, 7:1]

„Dar eu aș vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este însurat se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului. ~ Dar cine este însurat se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă nevestei.” [Biblia, 1 Corinteni, 7:32-33]

Fiind influențați de acest pasaj, francmasonii din secolul al XII-lea au mers până într-acolo încât le-a interzis adeptilor lor să se căsătorească. O persoană deja căsătorită trebuia să divorțeze dacă își dorea să li se alăture.

În secolul al V-lea, Augustin a susținut principiul lui Pavel de a rămâne burlac și a spus că mariajul, pe care îl considera o

înclinare a slăbiciunii spirituale și a străduinței puternice de a-și satisface dorințele fizice, trebuie evitat. Călugărilor și călugărițelor le-a fost strict interzis să se căsătorească, pentru a da exemplu. Augustin a pretins, de asemenea, că privarea trupului de plăceri, așa cum sunt mâncarea bună, hainele frumoase, paturile moi sau a avea o soție, era lupta pe care fiecare creștin trebuia să o ducă. Acest lucru i-ar fi permis să intre în Împărăția lui Dumnezeu după ce ar fi fost iertat.

Autorul cărții „*Istoria filozofiei occidentale*” a explicat viziunea lui Augustin cu privire la această chestiune. El a scris:

„Viața lumească a existat pentru ca oamenii să trăiască într-o luptă anevoioasă și sărăcie, astfel încât să nu se preocupe cu lucruri lumești precum politica, sociologia, astrologia etc., deoarece acestea i-ar distra pe credincioși și le-ar irosi energia. Așadar, îi invit pe adevărații credincioși să renunțe la plăcerile pe care le aduc lucrurile lumești și să devină asceți. Căsătoria nu este potrivită pentru cei care doresc să intre în Împărăția lui Dumnezeu.”

Conform acestor idei, observăm că, în mod teoretic, religia creștină consideră că virginitatea este starea ideală atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Această conceptualizare a condus în mod treptat la adoptarea monahismului de către clerul catolic.

Conceptul iertării prin monahism este foarte bine rezumat în practicile și ideile nestorienilor. În doctrinele lor, găsim următoarele:

„Dacă un om și-a dedicat viața adorării și a abandonat dorințele fizice, precum mâncatul cărnii și satisfacerea dorințelor trupești, esența lui va fi pură și va ajunge în Împărăția lui Dumnezeu și Îl va vedea pe Dumnezeu. Lumea nevăzută îi va fi arătată.”

În secolul al XI-lea, papa Gregoriu al VII-lea a emis un decret, interzicându-le în mod strict tuturor preoților și

călugărițelor să se căsătorească, deoarece relațiile intime, susținerea ei, le-ar fi șters puritatea și castitatea.

Însă acest decret a condus la consecințe negative. Homosexualitatea și adulterul s-au răspândit. Drept rezultat, reputația preoților, a călugăriților și a călugărițelor a avut de suferit în rândul adeptilor lor și al restului oamenilor.

c. Iertarea prin botez

Pentru a fi iertați pentru păcatul original comis de către Adam (Pacea fie asupra sa!), creștinii au stabilit practica botezului. Un nou-născut sau cineva recent convertit la creștinism trebuie să fie botezat, fiind spălat cu apă de către un preot.

Creștinii cred că un copil se naște întinat cu păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) și, de aceea, trebuie să fie spălat de un preot. Ei spun că urmează exemplul lui Ioan Botezătorul, care obișnuia să boteze oamenii în râul sfânt al Iordanului. El l-a botezat și pe Isus (Pacea fie asupra sa!). Autorii Bibliei creștine susțin că Dumnezeu i s-a adresat lui Isus (Pacea fie asupra sa!) după botez, spunând:

„(...) Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.” [Biblia, Marcu, 1:11]

Diferitele secte ale creștinismului s-au contrazis întotdeauna cu privire la puterea botezului. Unele dintre ele pretind că botezul șterge toate păcatele omului, inclusiv păcatul original, în timp ce altele susțin că botezul șterge doar păcatul original, iar celelalte păcate pot fi iertate prin intermediul preoților.

Diferitele secte creștine nu s-au pus de acord nici cu privire la timpul, locul și modul în care trebuie efectuat botezul, însă, cu toate acestea, ele sunt de acord că botezul este valid doar dacă este efectuat de preoți sau de lideri creștini. În cartea sa – „*Comparând religiile: creștinismul*”, Ahmed Shalabi a scris despre subiectul botezului, spunând:

„Creștinii au eșuat în a se pune de acord cu privire la timpul în care trebuie efectuat botezul. Unii dintre ei insistă că perioada copilăriei este cel mai bun timp pentru acest ritual, iar alții cred că poate fi făcut în orice moment al vieții unei persoane. Alții, în schimb, consideră că poate fi efectuat pe patul de moarte, deoarece se spune că botezul șterge toate păcatele și acesta este timpul după care nu se vor mai face păcate.”

Conform doctrinei creștine, botezul este o spălare simbolică cu apă, fiind o practică religioasă. Acesta indică sau simbolizează purificarea, spălarea păcatelor și începutul unei vieți noi. El este efectuat prin turnarea de apă pe fruntea persoanei care este botezată. Unele biserici ortodoxe sau protestante practică imersiunea (cufundarea persoanei în apă). Într-o ceremonie de botez tipic creștină, persoana care este botezată își mărturisește credința în Isus (Pacea fie asupra sa!). Nașii pot face această mărturisire în locul copiilor. În majoritatea cazurilor, un preot sau un slujitor al Domnului pronunță numele persoanei și o spală cu apă, spunând: *„Te botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.”* Botezul ar trebui să urmeze după o mărturisire voluntară și publică a credinței în Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind Mântuitorul.

d. Iertarea prin spovedanie

În timpul primelor etape ale creștinismului, papa de la Roma a afirmat că Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a dăruit puterea de a ierta păcatele, dacă persoana le mărturisește în fața lui, cu excepția păcatului original, care nu poate fi iertat decât prin credința în răstignire, înviere și botez. Papa a pretins, de asemenea, că el era succesorul lui Petru, care a pus bazele Bisericii Catolice conform instrucțiunilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și pe care Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a însărcinat cu judecata tuturor aspectelor religioase, inclusiv ceea ce era considerat a fi legal și ilegal. În Epistola lui Matei, Isus (Pacea fie asupra sa!) i s-a adresat lui Petru, spunând:

„(...) Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui ~ Îți voi da cheile Împărăției Cerurilor, și orice vei lega pe Pământ va fi legat în Ceruri, și orice vei dezlega pe Pământ va fi dezlegat în Ceruri.” [Matei, 16:18-19]

Atunci când papa s-a numit capul Bisericii Catolice, el a pretins că este fără de păcate și infailibil. Apoi, el a devenit cunoscut printre toți creștinii ca acționând în numele lui Isus (Pacea fie asupra sa!), acordând binecuvântări sau blesteme. În afară de acestea, el și-a însușit autoritatea de a ierta toate păcatele dacă acestea erau mărturisite în prezența lui. El a afirmat că a acționat în conformitate cu afirmația din Evanghelia după Ioan:

„Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.” [Ioan, 20:23]

În plus, sinoadele ecumenice, în special cel ținut în Roma în anul 1215 (după calendarul gregorian), i-au recunoscut papei autoritatea cu privire la iertarea păcatelor, spunând despre cei care i se opuneau că nu vor intra în Paradis.

Membrii sinodului credeau că, dacă o persoană avea autoritatea de a ierta, ea ar fi trebuit să aibă și autoritatea de a nega iertarea. Astfel, mulți papi și-au folosit dreptul de a nega iertarea împotriva acelor regi și nobili ce concureau cu ei din punct de vedere politic, impunându-și autoritatea asupra oamenilor.

Atunci când asistenții papei au văzut că oamenii stăteau la coadă la ușa lui, pentru a cere iertare, au stabilit taxe pentru cei care doreau să-și spună păcatele în prezența papei. Lucrurile au degenerat și mai mult, atunci când iertarea a fost condiționată de plățirea unei sume de bani. Nevoia de bani a crescut în perioada cruciadelor, iar papa și asistenții lui au început să vândă indulgențe.

Oricând era nevoie de bani, fie pentru a construi Biserici, mănăstiri sau școli, papa dădea ordine să fie tipărite indulgențe și

să fie distribuite. El îi asigura pe cumpărători că vor sălășlui etern în Paradis.

În acest mod, papa și asistenții săi au acumulat averi impresionante (inclusiv bani, bijuterii, pământuri și arme). Atunci când ideea vânzării indulgențelor a ajuns în locuri îndepărtate ale lumii creștine, iar oamenilor le era greu să călătorească la Roma pentru a-și mărturisi păcatele în fața papei, acesta a profitat de ocazie și i-a autorizat pe cardinalii locali și pe episcopi pentru a acționa în numele lui. Această tradiție este aplicată și în zilele noastre.

Cardinalii și episcopii locali au profitat de autoritatea primită de la papă și au început să-i șantajeze pe oamenii obișnuiți. Ei și-au cumpărat palate, case și pământuri. Drept rezultat, în Evul Mediu s-au stabilit două clase de oameni: clasa superioară, formată din lorzi feudali (nobili și clerici), și clasa inferioară, formată din mercenari, muncitori și iobagi.

e. Iertarea prin împărtășanie și doctrina transsubstanțierii

Papii Bisericii Romano-Catolice au introdus o altă modalitate de iertare a păcatelor: prin împărtășanie și prin doctrina transsubstanțierii.

Bazele acestei povești se găsesc în Epistolele lui Pavel și în Evanghelia după Ioan. Se spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) a luat ultima cină înainte de răstignire cu discipolii săi. Cina consta în pâine și vin: pâinea reprezenta trupul lui Isus (Pacea fie asupra sa!), iar vinul sângele său. În Epistola sa către Corintieni, Pavel a spus:

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. ~ Și, după ce l-a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea

Mea.» ~ Tot astfel, după Cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.» ~ Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.» [1 Corinteni, 11:23-26]

În Evanghelia după Ioan, se spune că Isus (Pacea fie asupra sa!) ar fi zis:

„«Eu sunt Pâinea vie care s-a coborât din Cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu pe care Îl voi da pentru viața lumii.» ~ La auzul acestor cuvinte, iudeii se certau între ei și ziceau: «Cum poate Omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mâncăm?» ~ Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. ~ Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică; și Eu îl voi învia în Ziua de Apoi. ~ Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. ~ Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el.»” [Ioan, 6:51-56]

Cât despre știința transsubstanțierii, conform creștinilor, aceasta este reprezentată de câteva ritualuri efectuate de Paște de către cei care caută Iertarea lui Dumnezeu. Se crede că Paștele corespunde cu ziua Sfintei Comuniuni. Așadar, dacă un creștin mănâncă pâine și bea vin, se presupune că mănâncă trupul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) și bea sângele lui, acestea simbolizând ultima cină. În acest mod, păcatele lui sunt șterse și el va intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Cum au ajuns creștinii la concluzia că a mânca pâine și a bea vin simbolizează o idee așa de ciudată precum faptul că Dumnezeul lor adorat a mâncat propriul trup și a băut propriul sânge? Cum îndrăznesc ei să bea vin din moment ce acesta este complet interzis în Vechiul Testament, pe care ei îl consideră a fi

o parte din credința lor? Mai mult decât atât, nu există nicio dovadă documentată că Profetul Isus (Pacea fie asupra lui!) i-a sfătuit să facă astfel.

În concluzia la acest capitol, putem spune că noțiunea creștină a păcatului și modalitățile sale de iertare sunt iraționale, ilogice, pervertite și dăunătoare fizicului omului, bunăstării și sănătății sale mentale, sociale și spirituale.

Păcatele și iertarea în islam

1. Interpretarea lexicografică a păcatului și a iertării

Păcatele în islam pot fi definite după cum urmează:

- încălcarea Legii lui Dumnezeu în mod intenționat sau starea/condiția care rezultă din acest act;
- facerea de rău de orice tip, actul imoral;
- încălcarea oricărei reguli islamice sau standard de orice fel, așa cum este simțul corectitudinii.

Iertarea poate fi definită în islam după cum urmează:

- a renunța la ideea de a pedepsi sau de a se răzbuna pe un dușman;
- a nu avea resentimente unul față de celălalt;
- a renunța la orice fel de pretenții atunci când ți se face rău.

Conform islamului, a păcătui este uman, iar a ierta este divin.

2. Originea păcatelor în islam

Legea islamică îi cere omului să se ferească de păcate și stabilește un set de restricții, indicații și măsuri de precauție care îl pot împiedica pe om de la a cădea în aceste păcate, care ar putea amenința siguranța întregii societăți.

Păcatele sunt numeroase și variate. Cele mai periculoase tipuri de păcate le cuprind pe cele mai grave sau pe cele care nu sunt dezvăluite (ascunse în inimă), așa cum sunt idolatria, ateismul, erezia, ipocrizia, gelozia, vanitatea, aroganța și înșelăciunea.

Unele păcate pot fi legate de neglijarea uneia dintre obligațiile față de Allah Preaînaltul și, din moment ce astfel de păcate sunt între om și Allah, există speranța ca acestea să fie iertate mai mult decât altele. De asemenea, păcatele pot fi legate de încălcarea drepturilor unei persoane de către alta. În acest caz, pedeapsa sau ispășirea au loc în timpul vieții unei persoane.

Păcatele sunt împărțite în păcate majore și păcate minore. Păcatele majore sunt cele privitoare la încălcarea drepturilor lui Allah, ale indivizilor și ale societății.

Numărul păcatelor majore nu este definit; cu toate acestea, el poate fi restrâns la acele păcate pentru care a fost promis Iadul. Allah Preaînaltul spune¹ în Nobilul Coran:

„Însă pe acela care se împotrivesc Trimisului, după ce i s-a arătat lui Calea cea Dreaptă, și care urmează un alt drum decât cel al dreptcredincioșilor, îl vom pune Noi împreună cu aceia cu care s-a aliat, și-l vom lăsa să ardă în Gheena. Și ce rea menire [este aceasta]!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:115]

Allah Preaînaltul spune, de asemenea:

„Iară răsplata acelor care luptă împotriva lui Allah și a Trimisului Său și caută să semene pe Pământ stricăciune este că ei vor muri omorâți sau răstigniți pe cruce sau li se vor tăia mâinile și picioarele cruciș sau vor fi alungați din țară. Aceasta va fi pentru ei rușine în viața de acum, iar în Viața de Apoi vor avea ei parte de chin mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:33]

Allah Cel Atotputernic mai spune:

¹ *Notă explicativă:* în această carte, atunci când spunem *Allah Preaînaltul spune...*, utilizăm traducerea sensurilor din versetele respective și nu o traducere literală, deoarece nimeni nu știe traducerea lor completă, sub toate aspectele, cu excepția lui Allah Preaînaltul.

„Cel care omoară un dreptcredincios precugetat, răsplata îi va fi Gheena, în care va rămâne veșnic, Allah se va mânia pe el, îl va blestema și-i va pregăti lui chin mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:93]

Dacă un credincios evită aceste păcate majore, se presupune că va fi iertat pentru păcatele minore. Acest lucru este evidențiat în Nobilul Coran, unde Allah Preaînaltul spune:

„De vă veți feri de păcatele mari, care vă sunt oprite, vă vom ierta pentru faptele voastre rele [mărunte] și vă vom lăsa să intrați într-un loc nobil.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:31]

Cu toate acestea, păcatele minore se pot transforma în păcate majore dacă acestea sunt subestimate și comise în mod constant. ‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Un credincios își vede păcatele ca și cum ar sta sub un munte de care îi este teamă că va pica peste el; în timp ce un răufăcător consideră că păcatele sale sunt asemeni muștelor care zboară pe deasupra nasului său (Abu Suhaib, subrelatorului, și-a trecut mâna peste nas pentru a ilustra aceasta).” (Al-Bukhari)

În ciuda restricțiilor impuse de Legea islamică, omul este expus în mod constant la tentații care îl fac să greșescă, fiind condus de ignoranța sa, de dorințele sau slăbiciunea umană. Astfel, toți oamenii pot cădea în păcat. Acest fapt este menționat în multe *hadith*-uri (spuneri) ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Islamul îi îndeamnă pe oameni să stea departe de tentațiile care îi conduc la păcate. Atunci când cineva greșește, este încurajat să se căiască, să Îi ceară iertare lui Allah și să facă fapte bune în mod constant. Lui i se cere să nu dispere, căci Allah

Preaînaltul este Preamilostiv. El Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„O, voi cei care credeți! Întoarceți-vă la Allah cu căință sinceră! [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:8]

Allah Preaînaltul îi iubește pe cei care se întorc în mod constant la El și îi iubește pe cei care se păstrează puri și curați. El Preaînaltul spune:

„Spune [o, Mohammed]: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința Îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este Al-Ghafūr [Atoateiertătorul], Ar-Rahīm [Prea Îndurătorul].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53]

El Preaînaltul spune, de asemenea:

„Acela care va veni cu o faptă bună va avea parte de zece asemenea ei, iar acela care va veni cu o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu o faptă pe măsura ei. Dar nu li se va face nicio nedreptate.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:160]

Abu Sa'id Al-Khudri (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă o persoană acceptă islamul în mod sincer, atunci Allah îi va ierta toate păcatele sale trecute, iar apoi va începe înregistrarea faptelor sale; răsplata pentru fiecare faptă bună va avea o valoare de la 10 până la 700 de ori mai mare, iar o faptă rea va fi înregistrată așa cum este ea, cu excepția cazului în care Allah o iartă.” (Al-Bukhari)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah spune: «Dacă robul Meu intenționează să facă o faptă rea atunci (o, înger) nu o scrieți decât dacă o face; dacă o face, atunci scrieți-o așa cum este, însă, dacă se abține de la a face aceasta de dragul Meu, atunci scrieți-o ca o faptă bună. (Pe de altă parte) dacă el intenționează să facă o faptă bună, dar nu o face, atunci scrieți o faptă bună (pentru el), iar dacă o face, atunci scrieți pentru el (în contul lui) răsplata care va avea o valoare de la 10 până la 700 de ori mai mare decât fapta lui bună.»» (Al-Bukhari)

Mai mult decât atât, islamul nu ia în considerare acele fapte rele care sunt făcute din cauza neștiinței și care sunt urmate imediat de o căință sinceră. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Însă Allah primește doar căința acelor care săvârșesc răul întru neștiință, dar se căiesc de îndată [...]”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:17]

Acest lucru este stabilit, de asemenea, prin *Sunnah* Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) (*Sunnah* reprezintă Tradiția Profetului Mohammed, pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa, cuvintele, faptele și învățăturile sale). ‘Omar ibn Al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Răsplata unei fapte depinde de intenția cu care a fost făcută și fiecare persoană va primi răsplata conform a ceea ce a intenționat. Așadar, oricine emigrează de dragul lui Allah și al Mesagerului Său, emigrarea sa va fi pentru Allah și pentru Mesagerul Său, iar oricine emigrează pentru beneficii lumești sau pentru o femeie cu care să se căsătorească, emigrarea va fi pentru ceea ce a emigrat.” (Al-Bukhari)

Așadar, faptele unui om (bune sau rele) depind de intențiile sale. Cu toate acestea, faptele necredincioșilor sunt excluse (de la aceasta), deoarece ei sunt ateii și nu sunt obligați să respecte preceptele religioase. Orice faptă bună făcută de un ateu

nu îi va fi acceptată, în ciuda faptului că va fi pedepsit pentru că nu a făcut-o.

Deși răsplata pe care o primește un credincios depinde de intenție, faptele sale trebuie să fie efectuate în conformitate cu Coranul și *Sunnah* Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Dacă el deviază de la aceste precepte, atunci va comite un păcat major. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Nu se cuvine ca vreun dreptcredincios și vreo dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru. Iar acela care se răzvrățește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:36]

Cât despre importanța urmării Sunnei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„(...) Cel care nu urmează *Sunnah* mea în ceea ce privește religia nu este de-al meu (nu este dintre cei care mă urmează).” (Al-Bukhari)

Islamul a stabilit principiile responsabilității individuale, fiecare individ fiind responsabil pentru ceea ce face. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și fiecărui om i-am legat de gât faptele sale. Iar în Ziua Învierii vom scoate pentru el o carte pe care el o va găsi deschisă. ~ [Și i se va zice lui]: «Citește cartea ta! Astăzi tu ești de ajuns ca să fii pentru tine socotitor!» ~ Cel care urmează Calea cea Dreaptă o urmează numai pentru sine însuși, iar cel care rătăcește, rătăcește tot pentru sine însuși. Și nu va purta [un suflet] încărcat povara altuia și Noi nu am chinuit [niciodată un neam] înainte de a-i trimite un profet.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17: 13-15]

Islamul nu aprobă ideea plasării vinovăției sau a responsabilității faptei unei persoane pe umerii altei persoane și nici nu acceptă ca cineva să fie pedepsit sau răsplătit pentru ceea ce face altcineva. Atunci când cei care au încercat să nege adevărul Coranului și au dat vina pe națiunile precedente, spunând că au fost mințiți și călăuziți greșit, au zis: „[...] **Domnul nostru, aceștia ne-au dus pe noi în rătăcire, deci dă-le lor chinul înmulțit în Foc!**”, însă apărarea lor nu va fi acceptată și li se va spune: „[...] **Pentru fiecare va fi îndoită, însă voi nu știți [de ce pedeapsă veți avea parte!]**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:38]

3. Principalele modalități de obținere a iertării păcatelor în islam

Este evident faptul că păcatele, conform islamului, sunt reprezentate de faptele proprii. Acestea nu pot fi moștenite de la părinți și bunici. Căderea în păcat este rezultatul intențiilor nesincere cu privire la credință, acțiuni și cuvinte. De asemenea, ea este rezultatul ignorării Cuvintelor lui Allah Preaînaltul și a învățămintelor Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Care sunt cele mai bune modalități (stabilite de islam) pentru ca păcatele să fie iertate?

a. Iertarea păcatelor prin respingerea tuturor religiilor corupte și îmbrățișarea islamului

Multe persoane s-au obișnuit cu acceptarea unor religii păgâne precum budismul, hinduismul, confucianismul și zoroastrismul. De asemenea, câteva religii, care erau autentice înainte de a fi denaturate, au fost adoptate întotdeauna de milioane de oameni. În aceste religii, politeismul a înlocuit monoteismul și numeroase povești mitice au fost introduse în textele originale, transformându-le într-un amestec ciudat. Iudaismul și

creștinismul sunt exemple puternice ale unor astfel de religii denaturate.

Dacă oricare dintre aceste religii este adoptată de cineva după ce islamul i-a fost revelat Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), aceasta nu îi va fi acceptată și în Viața de Apoi va fi printre cei pierduți. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Acela care dorește o altă religie decât islamul [supunere în fața lui Allah], nu-i va fi acceptată și el se va afla în Viața de Apoi printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:85]

Conform diverselor interpretări ale acestui verset, islamul nu este o sectă sau o religie etnică. Toate religiile sunt una, pentru că Adevărul este unul. Aceasta este religia predicată de toți Profeții precedenți (Pacea fie asupra lor!). De aceea, islamul este Adevărul predicat de toate Cărțile Revelate. În esență, este vorba despre conștientizarea Destinului și a Planului lui Allah și supunerea în fața acestui Destin și Plan. Dacă cineva dorește altă religie decât aceasta, el este nesincer față de propria natură, așa cum este nesincer față de Destinul și Planul lui Allah Preaînaltul. O astfel de persoană nu poate aștepta călăuzirea, pentru că a renunțat în mod intenționat la aceasta. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și cine are credință mai bună decât acela care se supune lui Allah și împlinește fapte bune, urmând religia lui Avraam cel drept într-o credință? Și Allah l-a primit pe Avraam ca ales.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:125]

De asemenea, El Preaînaltul, spune:

„Spune [o, Mohammed]: «Voiți să vă vestim Noi care sunt aceia care vor avea cel mai mult de pierdut din faptele lor?» ~ Aceia a căror râvnă în această lume este rătăcită, în

vreme ce ei își închipuie că fac bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:103-104]

Ibn Taymiyyah, cel mai mare învățat al islamului (Allah să aibă milă de el!), a interpretat acest verset după cum urmează:

„Pentru cei care s-au mândrit cu faptele lor din această viață și care acum realizează că acele fapte nu le sunt de ajutor, pierderea lor este cea mai mare pentru că au greșit și pentru că și-au pus încrederea în mod greșit în propriile fapte sau în ajutorul protectorilor lor falși.”

Allah Preaînaltul este Singurul Protector, protecția oricui altcuiva nefiind de niciun folos. Mulți oameni cred cu atâta putere că sunt corecți, încât consideră că fac bine chiar și atunci când greșesc. Cei sinceri sunt cei care cred în responsabilitatea lor spirituală și acționează în conformitate cu Legile lui Allah Preaînaltul.

Atunci când islamul i-a fost revelat Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), toate căile au fost blocate pentru cei care căutau Adevărul, cu excepția uneia: calea către islam. Dacă cineva care are o altă religie decât islamul Îl întâlnește pe Allah, aceasta nu-i va fi acceptată. Explicând Cuvintele lui Allah: **„[...] și am încuviințat islamul ca religie pentru voi! [...]”** [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:3], imamul Al-Alusi (Allah să aibă milă de el!) a spus că acesta vorbește despre lepădarea evreilor și a creștinilor de religiile lor pure, care au fost completate de islam. Consecința logică a coruperii religiilor anterioare ale lui Allah Preaînaltul a fost faptul că islamul este astăzi singura religie acceptată.

Mila lui Allah Preaînaltul față de oameni este atât de măreață încât El le oferă celor care abandonează păgânismul sau alte religii denaturate pentru a adopta islamul de bunăvoie șansa de a avea toate păcatele anterioare șterse, ca și cum ei ar fi nou-născuți. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Spune acelor care nu cred că, dacă se vor opri, li se va ierta ceea ce a trecut, dar dacă se vor întoarce ei, [atunci vor fi pedepsiți], după pilda celor de dinainte!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 8:38]

În acest verset, Allah Preaînaltul îi poruncește Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să le ceară necredincioșilor să înceteze lupta împotriva credinței și a Adevărului. Dacă aveau să facă acest lucru, faptele lor rele din trecut aveau să fie șterse și ei nu aveau să fie pedepsiți pentru persistența lor în nedreptate.

Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Acelora care nu cred și opresc de la Calea lui Allah, El le va zădărnici faptele lor, ~ Iar acelor care cred și săvârșesc fapte bune și cred în ceea ce i-a fost trimis lui Mohammed – și acesta este Adevărul de la Domnul lor! – El le va șterge faptele lor cele rele și va îndrepta starea lor. ~ Aceasta pentru că aceia care nu cred urmează deșertăciunea și pentru că aceia care cred urmează Adevărul [venind] de la Domnul lor. Astfel face Allah pilde pentru oameni.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran 47:1-3]

Acest pasaj se referă la faptul că orice ar face necredincioșii, ei nu își vor atinge scopul, pentru că Allah Preaînaltul este Sursa întregii energii și a vieții. Dacă răufăcătorii încearcă să-i persecute sau să-i distragă pe oameni de la Adevăr, rezultatul va fi exact opusul a ceea ce au intenționat. Cuvântul „bal” (tradus ca „starea”) arată starea sau condiția, fie externă sau internă, sau condiția inimii și a minții. Ambele sensuri sunt valabile aici. Cu cât mai mare este furia răufăcătorilor, cu atât mai bună va fi poziția celor drepecți, iar Allah Preaînaltul va face să fie din ce în ce mai ușor pentru credincioși să iubească și să urmeze Adevărul.

Allah Preaînaltul Și-a revărsat Mila și Iertarea asupra celor care au crezut în El și în Mesagerul Său (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu frică de Allah și credeți în Trimisul Său [Mohammed] astfel El vă va dărui două părți din Îndurarea Sa, vă va face o lumină după care să mergeți și vă va ierta pe voi, căci Allah este Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Prea Îndurător]!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 57:28]

Djinnii (un tip de spirite ale Pământului create de Allah Preaînaltul din foc, care pot lua diverse forme, având puteri supranaturale) sunt chemați și ei la islam; iar această credință este calea ștergerii unora dintre păcatele lor. Allah Preaînaltul ne spune o poveste despre *djinni*:

„Și au zis ei: «O, neam al nostru! Noi am auzit o Carte, care a fost trimisă după Moise, întărind ceea ce a fost înainte de ea. Ea călăuzește către Adevăr și către o Cale Dreaptă ~ O, neam al nostru! Răspundeți celui care cheamă la Allah și credeți în El, căci El vă va ierta din păcatele voastre și vă va apăra pe voi de o osândă dureroasă!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:30-31]

În aceste versete, prin **„cel care cheamă la Allah”** se face referire la Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Așadar, dacă *djinnii* cred în Allah și în Profetul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Allah le va ierta păcatele și îi va salva de pedeapsa din Viața de Apoi.

Oamenilor Cărții (evreii și creștinii) li s-a poruncit mereu să urmeze Calea Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), aceasta fiind o condiție pentru acceptarea faptelor și iertarea păcatelor. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„De-ar crede oamenii Scripturii și de-ar fi cu frică [de Allah], le-ar ierta faptele lor rele și i-ar duce în Grădinile pline de tihnă și plăcere [An-Na'im]. ~ Dacă ei ar împlini Torah și

Evanghelia și ceea ce li s-a pogorât de la Domnul lor, atunci ar mânca ei din cele care se află deasupra lor și din cele care se află sub picioarele lor. Printre ei se află un grup care purcede pe o cale de mijloc, însă mulți dintre ei săvârșesc numai răutăți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:65-66]

Aceste versete fac referire la evrei și creștini deopotrivă și la fericirea (fizică, socială, mentală, morală și spirituală) pe care ar trăi-o dacă ar crede cu adevărat în Allah și în Mesagerul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și s-ar opri de la folosirea câștigului provenit dintr-un profit ilegal, din camătă, dobândă sau altele asemenea.

b. Iertarea păcatelor prin evitarea faptelor interzise și, în special, a păcatelor majore

Un număr de lucruri interzise este clar menționat în Nobilul Coran și în *Sunnah* Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). De exemplu, carnea unui animal care este găsit mort înainte de a fi sacrificat, carnea unui animal care nu este sacrificat conform ritualurilor cerute (asupra căruia a fost invocat alt nume decât cel al lui Allah), carnea de porc și sângele sunt interzise; iar celor care evită acestea le este promisă iertarea. După ce a fost menționat un număr de lucruri interzise în al cincilea capitol din Nobilul Coran (*Surat Al-Ma'idah*), sunt avertizați cei care nu ascultă Poruncile lui Allah:

„[...] Cel care se leapădă de credință, faptele lui sunt în deșert, iar în Viața de Apoi se va afla printre cei pierduți.” [Traducerea sensurilor Coranului cel sfânt, 5:5]

Cuvântul „credință” are aici un înțeles special, care cuprinde acte de adorare precum mâncarea permisă, curățenia, relațiile sociale, căsătoria și alte lucruri lumești care sunt legate de îndatorirea noastră față de Allah Preaînaltul și de credința în El.

În ceea ce îl privește pe musulmanul care rezistă dorințelor și poftelor sale, precum și propriei înclinații către plăcerile lumești, care de multe ori conduc la păcate, acesta va avea răsplăți mărețe și iertare. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Allah voiește să vă facă vouă limpezi [Poruncile Sale] și să vă arate rânduielele acelor de dinainte de voi [cei bine călăuziți] și El vă iartă pe voi. Și Allah este ‘Alīm [Atoatecunoscător, Omniscient], Hakīm [Preaînțelept]. ~ Și Allah voiește să vă ierte pe voi, în vreme ce aceia, care urmează poftele lor, râvnesc ca voi să vă abateți cât mai mult [de la El].” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:26-27]

Allah Preaînaltul spune, de asemenea:

„De vă veți feri de păcatele mari, care vă sunt oprite, vă vom ierta pentru faptele voastre rele [mărunte] și vă vom lăsa să intrați într-un loc nobil.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:31]

Cele mai odioase dintre toate lucrurile (păcatele majore) sunt determinate și definite în unele *hadith*-uri ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Imam Ibn Kathir (Allah să aibă milă de el!) a compilat spunerile companionilor Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu privire la cele mai mari și distructive păcate. Apoi, el a definit păcatul distructiv ca fiind acela al cărui pedeapsă este Iadul în Viața de Apoi și care merită o pedeapsă legală în această viață. Așadar, păcatul major este cel care este clar interzis de Nobilul Coran sau de *Sunnah* Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că cele mai distructive păcate dintre toate sunt ateismul și politeismul. Acestea nu pot fi șterse sau iertate. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește. Iar acela care pune în rând cu Allah un părtaș, născocoște un mare păcat!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:48]

Explicând de ce i-a fost revelat acest verset Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), imam Al-Alusi (Allah să aibă milă de el!) a spus:

*„Atunci când Cuvintele lui Allah: **«Spune [o, Mohammed]: „O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința Îndurării lui Allah!” Allah iartă toate păcatele [...]**»* [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:53] *i-au fost revelate Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), el s-a dus să le recite în fața celor care îl urmau. Unul dintre ei s-a ridicat și a întrebat: «Dar ce se întâmplă cu cei care Îi atribuie parteneri lui Allah?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a răspuns. Bărbatul a repetat întrebarea, însă Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a continuat să rămână tăcut. Apoi a fost revelat versetul care începe cu **«Allah nu iartă să I se facă vreun părtaș [...]**» pentru a-i exclude pe atei și politeiști de la cei ale căror păcate pot fi iertate.”*

Cu toate acestea, majoritatea învățaților musulmani spune că toate păcatele (fără excepție) sunt iertate, dacă persoana respectivă se căiește. Totuși, asocierea de parteneri în adorarea lui Allah este un păcat major.

‘Abd Allah ibn Ma’sud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Atunci când următorul verset a fost revelat: «Cei care cred și nu amestecă puritatea credinței lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranță și ei sunt bine călăuziți.» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:82], **acesta i-a intrigat pe câțiva dintre musulmani, care au întrebat: «O, Mesager al lui Allah, care dintre noi nu a fost nedrept față de**

el însuși?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Nu este ceea ce crezi, ci se referă la shirk. Nu ați auzit ceea ce i-a spus Luqman fiului său: „[...] O, fiule! Nu-I face lui Allah asociat, căci facerea de părtași este fărădelege mare!»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 31:13]» (At-Tirmidhi)

c. Iertarea păcatelor prin îndeplinirea îndatoririlor religioase, urmând *Sunnah* Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și efectuând actele dezirabile (acele acte care, dacă sunt neglijate, nu sunt pedepsite de Allah, însă care sunt răsplătite dacă sunt înfăptuite)

Allah Preaînaltul a stabilit câteva îndatoriri religioase care sunt clasificate în articole de credință, ritualuri și relații mutuale. Efectuarea acestor îndatoriri este răsplătită într-un mod măreț, în special efectuarea rugăciunii, a postului și a pelerinajului, care sunt considerate mijloace de ispășire a păcatelor. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea fie asupra sa!) a spus:

„Rugăciunea efectuată în congregație este de 25 de ori superioară (ca răsplată) față de rugăciunea efectuată singur acasă sau la locul de muncă, pentru că, dacă cineva face abluțiunea în cel mai bun mod cu putință și apoi merge la moschee doar cu intenția de a oferi rugăciunea, atunci pentru fiecare pas pe care îl face către moschee, Allah îi ridică rangul și îi șterge câte un păcat (pentru fiecare pas) până când acesta intră în moschee. Atunci când se află în moschee, se consideră că persoana se află în rugăciune atât timp cât ea așteaptă pentru rugăciune, iar îngerii Îi cer iertare lui Allah pentru el și spun: «O Allah! Fii Milostiv cu el! O, Allah, iartă-l atât timp cât stă la locul lui de rugăciune și nu pierde abluțiunea!»” (Al-Bukhari)

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a mai relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care postește în luna Ramadan cu credință sinceră și căutând răsplata lui Allah îi vor fi iertate toate păcatele precedente.” (Al-Bukhari și Muslim)

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Păcatele comise între o ‘Umrah și alta sunt iertate, iar răsplata pentru Hajj Mabruur nu este alta decât Paradisul.” (Al-Bukhari și Muslim)

Urmarea Sunnei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și efectuarea actelor dorite sunt căi de iertare a păcatelor. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„[...] Faptele bune le alungă pe cele rele [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 11:114]

Răbdarea (stăpânire de sine) în fața nenorocirilor și a calamităților precum boala, sărăcia etc., este răsplătită de asemenea. Abu Sa'id Al-Khudri și Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de ei!) au relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este încercat un musulman cu vreo boală, sau cu vreo neliniște, sau cu vreo supărare, sau cu vreo suferință, sau cu vreo deznădejde, chiar și (numai) cât un spin care l-ar înțepa, fără să îi fie iertate din păcate prin aceasta.” (Al-Bukhari și Muslim)

‘Abd Allah ibn Ma’sud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„L-am vizitat pe Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timpul bolii sale, iar el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

suferea de o febră mare. I-am spus: «Ai febră mare. Este astfel fiindcă vei primi o răsplată dublă pentru aceasta?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Da, deoarece nu este musulman care să fie afectat de un rău fără ca Allah să nu îi șteargă din păcate, la fel cum frunzele cad dintr-un copac.»” (Al-Bukhari)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Allah dorește binele cuiva, El îi trimite încercări.” (Al-Bukhari)

d. Iertarea păcatelor prin întoarcerea către Allah cu căință și prin căutarea Iertării Sale

Allah este Atoateiertător și El este Singurul care acceptă căința și iartă păcatele. El Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„O, voi, cei care credeți! Întoarceți-vă la Allah cu căință sinceră! Poate că Domnul vostru vă va șterge păcatele și vă va primi în Grădini [Paradis] pe sub care curg râuri [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:8]

El Preaînaltul spune, de asemenea:

„Oare nu știu ei că Allah primește căința de la robii Săi [...]” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:104]

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că:

„L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: «(Jur) Pe Allah, Îi cer iertare lui Allah și mă întorc la El cu căință de mai mult de 70 de ori pe zi.»” (Al-Bukhari)

Inima unui om a fost creată pură de către Allah. De fiecare dată când un om face o faptă rea, aceasta va fi însemnată ca un punct negru în inima sa. Însă, prin căință și iertare, acel punct va

fi șters din inima sa. Dacă nu există căință și iertare, punctul se mărește până când inima va fi acoperită complet, iar inima este pecetluită, și, în cele din urmă, omul suferă o moarte spirituală.

Din cauza slăbiciunii umane, Allah îi îndeamnă pe musulmani să Îi ceară iertare și să se întoarcă la El cu căință. El Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„[...] Și căutați Iertarea lui Allah. Cu adevărat, Allah este Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Prea Îndurător]!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 73:20]

De asemenea, El Preaînaltul spune:

„Acela care săvârșește un rău sau este nedrept cu sine însuși iar apoi se roagă lui Allah de iertare, acela Îl va afla pe Allah Ghafūr [Atoateiertător], Rahīm [Îndurător].”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:110]

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) îi îndemna pe companionii săi (Allah să fie mulțumit de ei!) să se căiască în fața lui Allah, spunându-le cum să facă acest lucru. Shaddad ibn Aus (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel mai bun mod de a-I cere iertare lui Allah este: «O, Allah, Tu ești Domnul meu! Nimeni nu are dreptul de a fi adorat în afară de Tine. Tu m-ai creat și eu sunt robul Tău, iar eu sunt fidel legământului meu și promisiunii mele (către Tine) cât pot de mult. Recunosc în fața Ta toate Binecuvântările pe care Tu le-ai revărsat asupra mea și Îți mărturisesc toate păcatele mele. De aceea, iartă-mă, căci nimeni nu poate ierta păcatele în afară de Tine!» (...)” (Al-Bukhari)

Atunci când păcatul are legătură cu obligațiile și îndatoririle pe care omul le are față de Allah Preaînaltul, căința este acceptată doar de la cei care îndeplinesc următoarele condiții: regretă păcatul comis, încetează să îl mai comită și iau hotărârea

fermă de a nu îl mai repeta. Iar atunci când păcatul are legătură cu încălcarea drepturilor unei alte persoane, cel care a greșit trebuie să repare răul făcut și să o compenseze pe persoana afectată pentru acesta, până când ambele părți vor ajunge la un acord.

e. Iertarea păcatelor prin suplicații și prin invocarea lui Allah

Deoarece această viață nu este sfârșitul tuturor lucrurilor, noi trebuie să ne pregătim pentru Viața de Apoi și trebuie să ne rugăm Domnului lumii prezente și al Vieții de Apoi, iar El ne va auzi, ne va ierta, ne va călăuzi și ne va ușura calea. Însă, cei care nu vor face acest lucru din mândrie, vor avea parte de o pedeapsă umilitoare. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Și Domnul vostru zice: «Chemați-Mă și Eu vă voi răspunde! Aceia care din prea multă trufie refuză să Mă adore vor intra în Gheena umiliți.»» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:60]

El Preaînaltul spune, de asemenea:

„Și dacă te vor întreba robii Mei despre Mine, [spune-le] Eu sunt aproape, răspund rugii celor care Mă cheamă, atunci când Mă cheamă, dar și ei să-Mi răspundă și să creadă în Mine [...]» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:186]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să-i îndemne pe musulmani să ceară ajutor de la Allah și I se roage numai Lui. Un număr mare de *hadith*-uri sprijină această idee, potrivit căreia suplicațiile nu pot fi sincere decât dacă Allah Preaînaltul este pomenit în mod constant. Allah Preaînaltul spune în Nobilul Coran:

„Pomeniți-Mă pe Mine și o să-Mi aduc aminte de voi! [...]» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:152]

El Preaînaltul spune, de asemenea:

„[...] celor care-L pomenesc pe Allah mereu și aceloră [dintre femeii] care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:35]

Invocarea lui Allah purifică inima și o protejează de tentațiile lumești, care pot pune o persoană într-o situație primejdioasă. Aceasta șterge păcatele noastre și ridică rangul unei persoane în Viața de Apoi. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Celui care spune: «Subhān Allāhi wa bihamdihi» (Slavă lui Allah și laudă Lui) de 100 de ori pe zi, i se vor ierta toate păcatele, chiar dacă sunt numeroase precum spuma mării și nimeni nu este mai bun decât el cu excepția celui care o spune de mai multe ori.” (Ibn Majah)

Deoarece suplicația unei persoane trebuie să fie acceptată de către Allah Preaînaltul, un musulman trebuie să dea dovadă de răbdare, să ceară cu determinare și să nu își piardă speranța dacă răspunsul la suplicația lui ajunge mai târziu. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Niciunul dintre voi nu ar trebuie să spună: «O, Allah! Iartă-mă dacă dorești!; O, Allah, ai milă de mine dacă dorești!», ci ar trebui să Îl caute pe Allah cu determinare, pentru că nimeni nu Îl poate forța pe Allah să facă ceva împotriva Voinței Sale.” (Al-Bukhari și At-Tirmidhi)

De asemenea, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Suplicația oricărui dintre voi este acceptată (de către Allah) dacă nu arătați nerăbdare (spunând: «L-am chemat pe Allah, însă suplicația mea nu a primit răspuns.»).” (Al-Bukhari)

Un musulman trebuie să se abțină de la câștiguri necinstite, pentru că Allah Preaînaltul nu acceptă suplicațiile celor care încalcă drepturile altora. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă vreunul dintre voi oferă ceva drept caritate, care este echivalent cu o curmală, din banii câștigați cinstit – și Allah acceptă doar banii câștigați cinstit – Allah o ia în (Mâna) Sa Dreaptă și apoi mărește răsplata pentru acea persoană (care a oferit caritatea), așa cum unul dintre voi crește un pui de cal iar acesta ajunge să fie la fel de mare cât un munte.” (Al-Bukhari)

Încheind această carte, putem spune că perspectiva islamului cu privire la păcate și modalitățile de iertare ale acestora, comparată cu cea creștină, este foarte simplă. Ea este foarte ușor de înțeles și de practicat. Aceasta nu are nicio legătură cu misterioasele ritualuri ale creștinismului care sunt menite să șteargă păcatele, așa cum sunt credința în conceptul răstignirii, al monahismului, al botezului, al spovedaniei sau al împărtășaniei.

Conform islamului, Adam (Pacea fie asupra sa!) și soția sa, Eva, au comis un păcat mâncând din Copacul Interzis. Însă, ei s-au căit și I-au cerut iertare lui Allah, Care le-a acceptat căința. De aceea, nu trebuie să considerăm că păcatul comis de ei a fost moștenit de copiii lor inocenți.

Conform islamului, comiterea unui păcat sau rătăcirea este o alegere individuală. Căutarea iertării este o responsabilitate individuală. Există foarte multe mijloace prin care un musulman poate cere iertare de la Allah pentru păcatele lui. Acestea includ refuzarea religiilor corupte și îmbrățișarea islamului, abținerea de la lucrurile interzise, și în special de la păcatele majore, efectuarea îndatoririlor religioase, urmând Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), efectuarea de fapte bune, întoarcerea la Allah Preaînaltul cu căință și căutarea Iertării Lui, recitarea Coranului cel Nobil, suplicația și invocarea lui Allah în orice moment.

Cuprins

Nr.	Titlu	PAG.
1	<i>Introducere</i>	3
2	<i>Păcatele și iertarea în creștinism</i>	7
3	<i>Păcatele și iertarea în islam</i>	22

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

